

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μην δραχ. 55. Τρίμην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 14 Ὀκτωβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 46

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Φίλησέ με, Μαριά μου, καὶ καλὴ νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν νύστα.

Ἡ καϊμένη ἡ Μαριά. Κι' ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴ νύστα, μὰ δὲν κοιμήθηκε. Κι' ὅμως ἦ-
ταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ
της γιὰ τὴν μετὰ τὰ φρόνιμα καὶ πειστικὰ
λόγια της ἔκανε τὴν Ἐμορφία νὰ
σκεφθῇ περισσότερο λογικὰ καὶ ἀκό-
μη εἶχε κατορθώσει ὥστε νὰ μὴν
γίνῃ καμμιά σύγχυση καὶ ταραχὴ
μέσα στὴν οἰκογένεια ἐκείνη ποὺ τὴν
εἶχε σὰν παιδί δικό της. Καὶ τώρα
αὐτὴ θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ γεννη-
θῇ ταραχὴ καὶ σύγχυση σὲ ἄλλη οἰ-
κογένεια καὶ θὰ ἔσπερνε αὐτὴ τὴ
διχόνοια ἀνάμεσα σὲ μητέρα καὶ σὲ
γιό. Καὶ ἂν ἀκόμη νικοῦσε αὐτὴ κι'
ἔδινε νικημένη ἢ κυρὰ Ἀναστά-
σαινα, δὲν θὰ εἶχε ὑστερα τύψεις σὲ
ὅλη τὴ ζωὴ της; Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰω-
σήφ ἄραγε δὲν θὰ μετάνιωνε ἀργό-
τερα; Καὶ πόση στενοχώρια δὲν θὰ
ἔνοιωθε τότε αὐτὴ, βλέποντάς τὸν λυ-
πημένον ποὺ ἐπείκρνε τὴ μητέρα του.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε μ' αὐ-
τὲς τίς σκέψεις καὶ λίγο λίγο ἡ ταρα-
χὴ τῆς ψυχῆς της κατακαθόταν. Οἱ
καλὲς συμβουλὲς τῆς μητέρας τοῦ
γιατροῦ ἔρχονταν πάλι στὸ νοῦ της:
πὼς πρέπει νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τὸν
ἑαυτό του, πὼς πρέπει νὰ κάνῃ ὅ,τι
μπορῇ καὶ νὰ μὴ φαντασθῇ ποτὲ πὼς
κάνει περισσότερο ἀπ' ὅσα πρέπει,
πὼς τότε μόνον εἶναι κανεὶς εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ὅταν
κάνῃ ὅσα καλὰ μπορεῖ. . .

Σκέφθηκε μὲ αὐταπάρνηση ποῖο
ἦταν τὸ ἀληθινὸ νόημα ἀπὸ αὐτὲς
τίς συμβουλὲς καὶ μέσα σ' αὐτὲς βρή-
κε ποῖος ἦταν ὁ σωστὸς δρόμος ποὺ
ἔπρεπε νὰ πάρῃ, ποῖος ἦταν τὸ καθή-

κον της. Καὶ μόλις ἄρχισε νὰ ξημε-
ρώνῃ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
προσέχοντας μὴπως ξυπνήσῃ τὴν Ἐ-
μορφία, καὶ κατέβηκε νὰ περιμένῃ
τὸν Ἰωσήφ ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ
νὰ ἔρθῃ.

Καὶ πραγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἦρθε
καὶ μάλιστα νωρίτερα ἀπὸ τίς ἄλλες
μέρες γιὰ τὴν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του
πρὶν ξυπνήσῃ ἡ μητέρα του. Ἡ Μα-
ριά τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται
καὶ πρόσεξε πὼς ὅσο πλησίαζε, τόσο
πὶδ ἄργὸ γινόταν τὸ βῆμα του. Κα-
ταλάβαινε πὼς ἦταν βυθισμένος στίς

σκέψεις του καὶ δὲν εἶχε ἀμφιβολία
πὼς ἔρχοταν μὲ τὴν ἀπόφαση, νὰ τῆς
ζητήσῃ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Εἶχε
τὴν πεποίθησιν πὼς ἡ γυφτοπούλα
θὰ κατάφερνε στὸ τέλος νὰ κερδίσῃ
τὴν ἀγάπῃ τῆς μητέρας του καὶ ὅσο
γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγαν οἱ συχωριανοί
του, λίγο τὸν ἐνοιαζε.

Ὡστόσο δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν
αἰσθάνεται κάποια στενοχώρια τῇ
στιγμῇ αὐτῇ ποὺ ἐμελλε νὰ κάνῃ
μὴν πρόταση τόσο σοβαρὴ καὶ νὰ δώ-
σῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, παίρνοντας ἔτσι
μὴν ἀπόφαση ποὺ τὸ ἤξερε πὼς θὰ
καταπνέκρινε τὴν μητέρα του καὶ θὰ
τὸν ἔκανε νὰ τὰ χαλάσῃ μαζί της
ποῖος ἔχει γιὰ πόσον καιρὸ. Αὐτὲς
οἱ σκέψεις δίχως ἄλλο βάραιναν τὸ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ



Ὁ μικρὸς βασιλιάς τῆς Γιουγκοσλαβίας Πέτρος καὶ τὰ δέξια του,
οἱ πρίγκηπες Τομισλάβ (στὴ μέση) καὶ Ἀνδρέας (δεξιά)

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Ρερμὴ

βήμα του και τὸν ἔκαναν νὰ πλησιά-
ζῃ ὅλο καὶ πὺ ἀργά.

— Ὡστόσο ἔφτασε μπροστὰ στὴν
πόρτα τῆς αὐλῆς, τὴν ἔσπρωξε, καὶ
τράβηξε κατὰ τὴ Μαριά μὲ ὕψος ἀ-
ποφασιστικό.

— Καλημέρα, Μαριά, τῆς εἶπε.
Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ Μαριά δὲν ἀποκρίθηκε. Κάθη-
σε ἐπάνω σ' ἓνα πεσμένο κούτσουρο,
σῆκωσε τὰ μάτια τῆς κατὰ τὸν Ἰω-
σήφ καὶ τὸν κοίταξε σὰν νὰ τοῦ ἔ-
λεγε: «Σὲ ἀκούω».

Ὁ Ἰωσήφ εἶχε βγάλει τὸ σκούφο
του καὶ τὸν στριφογύριζε στὰ χέρια
του μὲ ἀμυχανία. Στὸ τέλος εἶπε:

— Μαριά, ἐμεῖς γνωρίζομαστε ἀπὸ
μικρά. Δὲν θέλω νὰ σοῦ παινέσω τὸν
ἑαυτὸ μου... ἀλλὰ ξέρεις πῶς εἰμαι
καλὸ παιδί. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναί-
κα μου;

Μῆλο ποῦ ἡ Μαριά περίμενε αὐτὴ
τὴν ἐρώτηση καὶ εἶχε ἔτοιμη καὶ τὴν
ἀπάντησή, ὡστόσο ἔγινε κατάχλω-
μη. Ἀπόφυγε ν' ἀπαντήσῃ ἀμέσως
ἀπὸ φόβο μήπως ἔτρεμε ἡ φωνή τῆς.
Ὁ Ἰωσήφ περίμενε. Δὲν παραξενεύ-
τηκε μὲ τὴ σιωπὴ τῆς, ἀπεναντίας
ἔκρινε καὶ αὐτὸς πῶς ἡ Μαριά ἔπρε-
πε νὰ σκεφθῇ πρὶν τοῦ ἀπαντήσῃ.
Στὸ τέλος ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς καὶ
εἶπε:

— Καλέ μου Ἰωσήφ, μ' αὐτὸ ποῦ
μοῦ λὲς δείχνεις πῶς ἔχεις εὐγενικὰ
ψυχὴ. Θὰ σοῦ τὴ χρωστῶ χάρι σὲ
ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἀλλὰ... ἐγὼ δὲν
θέλω νὰ παντρευθῶ.

— Δὲν θέλεις νὰ παντρευτῇς; Μὰ
ὅλα τὰ κορίτσια παντρεύονται.

— Ναί, τὰ κορίτσια ποῦ ἔχουν οἰ-
κογένεια, ποῦ ἔχουν πατρίδα. Μὰ ἐγώ;
μιὰ Ἀτσιγγάνα; Δὲν μοῦ λὲς, Ἰω-
σήφ, ἔκανες λόγο γι' αὐτὸ τὸ πράγ-
μα στὴ μητέρα σου;

Ὁ Ἰωσήφ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν τῆς τὸ εἶπες γιὰτὶ ἤσουν
βέβαιος πῶς δὲν θὰ τὸ ἤθελε, ἦ, καὶ
ἂν τῆς τὸ εἶπες θὰ ἐθύμωσε καὶ θὰ
σοῦ ὀρκίστηκε πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἔκα-
νε νόφη τῆς μιὰ γυφτοπούλα. Ἔτσι
δὲν εἶναι;

— Μαριά, ἐσὺ τὴ μητέρα μου τὴν
ξέρεις. Ἀνάθει εὐκολὰ ὅταν τῆς πῇ
κάνεις κάτι ποῦ δὲν τὸ σκέφθηκε
πρῶτὴ αὐτὴ· μὰ κατὰ βάθος εἶναι
καλὴ καὶ σὺ ἔχεις τόσες χάρες ποῦ
θὰ τὴν κάνουν σὲ τέλος νὰ σὲ ἀγα-
πήσῃ. Εἰμαι βέβαιος πῶς πρὶν περά-
σουν ἔξη μῆνες θὰ σὲ λατρεύῃ.

— Ὅχι, Ἰωσήφ, μὴν κάνεις τέ-
τοια ὄνειρα. Ἡ μητέρα σου οὔτε μὲ
ἀγάπησε ποτὲ τῆς οὔτε εἶναι δυνατόν
νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Τοὺς Τσιγγάνους τοὺς
περιφρονεῖ καὶ τοὺς συχαίνεται ὅπως
τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἐγὼ εἰμαι

περήφανη καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ
υποφέρω τὴν περιφρόνηση αὐτὴν, οὐ-
τε θὰ δεχόμουν ἐξ αἰτίας μου νὰ εἴ-
ναι περιφρονημένος καὶ ὁ ἀντρας
μου καὶ τὰ παιδιά μου ποῦ θ' ἀπο-
κτοῦσα. Ὅχι, Ἰωσήφ, δὲν παντρεύο-
μαι. Θὰ μείνω ἀνύπαντρη καὶ εἰ φί-
λοι μου θὰ μποροῦν νὰ μοῦ δείχνουν
τὴν ἀγάπη τους χωρὶς νὰ τοὺς κατη-
γορήθῃ κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ πράγμα.

— Ὡ Μαριά, εἰσαι πολὺ περήφα-
νη. Ἡ μητέρα μου, εἰμαι βέβαιος,
γι' αὐτὸ, ὅταν σὲ γνωρίσῃ καλὰ θὰ
σ' ἀγαπήσῃ, σὰν νὰ ἦσουν κόρη τῆς.
Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν πάει νὰ
λένε: Ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει τί λέει
ὁ κόσμος.

— Δὲν σὲ νοιάζει τώρα, μὰ ἀργό-
τερα ποῖς ξέρει; Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ
κάτι ἄλλο: ἐγὼ δὲν γνώρισα τὴ μη-
τέρα μου, μὰ ἂν ζοῦσε θὰ προτιμοῦ-
σα νὰ θυσιάσω ὅτι, δὴποτε παρὰ νὰ
τὴν πικράνω ἔι, αὐτὸ δὲν θέλω νὰ
γίνω ἐγὼ αἰτία νὰ πικράνῃς τὴ δική
σου τὴ μητέρα.

Ἡ Μαριά μίλουσε μὲ ἡρεμὴ φωνή
μὰ ὁ τόνος τῆς ἦταν τόσο ἀποφαι-
στικός, ὥστε ὁ Ἰωσήφ κατάλαβε πῶς
θὰ τὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν κάνῃ ν'
ἀλλάξῃ γνώμη. Ἀναστένανε βαθεῖα
καὶ ἄρχισε νὰ σχίζῃ ξύλα γιὰ τὴν
ἀποθήκῃ τοῦ κύρ-Πέτρου. Ἡ Μαριά
μπήκε μέσα στὸ σπῆτι ὅχι μόνον γιὰ
νὰ συγυρίσῃ ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συνέλ-
θῃ κάπως, γιὰτὶ εἶχε βάλει μεγάλη
προσπάθεια γιὰ νὰ φανῇ γενναία καὶ
δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Σὲ
λίγο βγήκε πάλι ἔξω καὶ ἐνῶ μάζευε
τὰ ξύλα ποῦ ἔσχιζε ὁ Ἰωσήφ ἄρχισε
νὰ τοῦ παρνεύῃ τὴν Ἑμορφία. Ὅσο
τοῦ μίλουσε τέτοια γοητεία εἶχε ἡ
γλυκεῖα φωνή τῆς, τόσο πειστικὴ ἦ-
ταν ἡ ματιά τῆς, ποὺ ὁ Ἰωσήφ ἐπι-
δοκίμαζε τὰ λόγια τῆς. Μόλις ὅμως
ἔπαυε, τῆς ἀπαντοῦσε κουνώντας τὸ
κεφάλι του:

— Ναί, ναί, εἶναι ἄγγελος. Μὰ ἡ
δουλειά τῆς δὲν φαίνεται μέσα στὸ
σπῆτι. Δὲν εἶναι καθόλου σοβαρὸ κο-
ρίτσι, δὲν εἶναι ἐργατικὴ. Στὸ πανη-
γύρι ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, δὲν λέω ὅχι,
μὰ στὴν κουζίνα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ
τίποτε. Ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ περ-
νάῃ μόνον μὲ χορούς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν καιρὸς νὰ ἐ-
τοιμάσῃ τὸ πρωῒνδ ἡ Μαριά ἄφησε
τὸν Ἰωσήφ καὶ ἔκείνος πῆγε νὰ πο-
τίσῃ τὰ λαχανικά. Ἀποφάσισε ὅμως
σὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσῃ
πάλι γιὰ τὴν Ἑμορφία.

Ἡ καὶ μὲν ἡ Μαριά. Ἐνοιωθε
τὸν ἑαυτὸ τῆς σὰν νὰ εἶχε ξαφνικὰ
γεράσει καὶ αἰσθανόταν γιὰ τὴν Ἑ-
μορφία μιὰ ἀγάπη μητρική. Τὴν εὐ-
τυχία ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ὄνει-

ρευθῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τώρα ἐπιθυ-
μοῦσε νὰ τὴν χαρῇ ἡ Ἑμορφία. Ὁ
Ἰωσήφ ἦταν λαμπρὸ παιδί καὶ δὲν
θὰ μπορούσε ἡ φίλῃ τῆς νὰ βρῇ πο-
τὲ καλύτερο σύντροφο. Μὰ καὶ ἡ Ἑ-
μορφία θὰ ἦταν καλὴ γυναίκα γιὰ
τὸν Ἰωσήφ, ἦταν τόσο γλυκεῖα, τό-
σο χαριτωμένη, τόσο εὐθυμῇ. Ὅποιοι
ζοῦσε μαζί τῆς τὸ θεωροῦσε φυσικό-
τατο νὰ τὴν ἐλαφρώῃ ἀπὸ κάθε κό-
πο καὶ σκοτούρα καὶ τοῦ ἔκανε μά-
λιστα εὐχαρίστηση νὰ κοπιᾶζῃ αὐτὸς
γιὰ χάρι τῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ γνώρι-
ζε ἡ Μαριά ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ὅτι
ἡ Ἑμορφία δὲν ἦταν πολὺ ἐργατικὴ
αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητοῦσε, μὰ ἦταν
καὶ πολὺ νέα καὶ ὑστερα οὔτε ἡ γι-
αὶ τῆς οὔτε αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Μαριά
τὴν ἄφηναν ποτὲ νὰ κάνῃ σπουδαῖα
πράγματα. Ὡστε τὸ λάθος δὲν ἦταν
καὶ τόσο δικό τῆς. Καὶ στὸ μύλο τὰ
ἴδια θὰ γίνονταν. Ἡ μυλωνοῦ ἡ κυ-
ρά Ἀναστάσινα ἦταν καλὴ νοικο-
κυρά. Ἦθελε ὅλα νὰ περνοῦν ἀπὸ
τὰ χέρια τῆς καὶ μόνον ὅτι ἔκανε αὐ-
τὴ ἡ ἴδια τὸ θεωροῦσε καλὰ καμω-
μένο. Ἡ νύφη τῆς δὲν θὰ εἶχε τίπο-
τε ἄλλο νὰ κάνῃ παρὰ νὰ σκορπίζῃ
τὴν χαρὰ στὸ σπῆτι. Ναί, ἔπρεπε νὰ
γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος ποῦ θὰ τοὺς ἔ-
κανε ὅλους εὐτυχισμένους. Ἡ Μαριά
θὰ ἔμενε μὲ τὸν ἀγροφύλακα καὶ τὴ
γριά μητέρα του.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΜΑΣ

Δυὸ κεφάλια σκύβουν πάνω
ἀπ' τὸ μικρὸ τὸ κεφαλάκι,
Ποῦ κοιμᾶται δίχως ἔννοιες,
ὅμοιο μὲ μικρὸ ἀγγελάκι.

Ὁ πατέρας τὸ χαϊδεύει
κι' ἡ μαμὰ χαμογελάει.
Δὲς μυτίτσα! Δὲς χειλάκι!
Σ' ἄγγελο σὰ νὰ μιλήῃ...

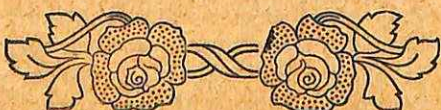
Δὲν εἶν' ἄλλο τόσο ὥραιο
σὰν αὐτό, σ' ὅλη τὴν πλάση.
Ἄλλα πῆρε ἀπ' τὴ μαμὰ του,
σ' ἄλλα τοῦ μπαμπὰ ἔχει μοιάση.

Ἐχει στοργγυλὰ τ' αὐτάκια
καὶ γιὰ φροῦδια κάποιο χνουδί.
Τσίνοῦρα φτυγώνουν μόλις
κι' ἔχει στόμα ἓνα λουλούδι.

Καὶ ματάκια; Νά, κουνιέται.
Τὰ χεράκια του τεντώνει,
Σὰ μεγάλος χασμουριέται
καὶ τὰ βλέφαρά του ὑπνώνει.

Μάτια μαῦρα ξεχωρίζουν
ἀπὸ μιὰ χαρματιά.
Σοβαρό, μπροστὰ κοιτάζει
καὶ γκριμάτσες κάνει. — Τσά;

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ



ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕΝ πῆγα νὰ τὴν ἰδῶ, ἀλλὰ
κάθε βράδυ, ἀπὸ τις δεκάμι-
συ ὡς τις ἐντεκάμισυ, εἰμ'
ἐκεῖ. Γιατὶ στὸ περίπτερο
τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ εἶχαν τὴν
καλὴν ἰδέαν νὰ ἐγκαταστήσουν ἓνα «ρα-
διοφωνικὸ θάλαμο», ποῦ, ἐνωμένος
μὲ τὸν ἐδῶ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ, με-
ταδίδει γιὰ τοὺς Ἀθηναίους—καὶ φυ-
σικὰ γιὰ ὅλους ποῦ μποροῦν νὰ παίρ-
νουν τὸ Σταθμὸ τῶν Ἀθηνῶν—ὁμι-
λίες, τραγούδια καὶ μουσικὲς «ἀπὸ
Μακεδόνες καὶ Θράκες καλλιτέχνες
καὶ λογοτέχνες», ποῦ τοὺς ἔχει στρα-
τολογήσει ἡ Ἐκθεσὴ. Εἶναι ἡ «Μα-
κεδονικὴ ὥρα». Κι' οἱ ὁμιλίες εἶναι
πάντα σχετικὲς. Μὰς τὴν περιγρά-
φουν, μὰς πληροφοροῦν γιὰ τὴν κα-
θημερινὴν κίνηση στὰ διάφορα περί-
πτερά τῆς καὶ μὰς διηγοῦνται τὴν ἱ-
στορίαν τῆς.

Ἀλήθεια, ἡ Ἐκθεσὴ τῆς Θεσσα-
λονίκης ἔχει κιόλα μιὰ ἱστορίαν. Εἴ-
ναι δεκατέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ
πρωτάνοιξε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ νοίγῃ
κάθε χρόνον, ὁλοένα καλύτερον, μεγα-
λύτερον, πλουσιώτερον καὶ διεθνικώ-
τερον. Ἀρχισε ἀπὸ μικρὰ καὶ προχω-
ρεῖ γοργὰ στὰ μεγάλα. Κι' ἡ ἐφετει-
νὴ εἶναι ἡ πὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' ὅ-
σες ἔγιναν ποτέ. Συμμετέχει ὅλη ἡ
Ἑλλάδα, παλιὰ καὶ νέα, γεωργικὴ,
βιομηχανικὴ, βιοτεχνικὴ· συμμετέ-
χουν ἀκόμα καὶ πολλὰ ξένα Κράτη,
καθένα μὲ τὸ περίπτερό του. Ὁ ἐπι-
σκέπτης βλέπει ἓνα σωρὸν πράγματα
—προόδους καὶ τελειοποιήσεις ποῦ
οὔτε κἂν τις φανταζόταν. Μαθαίνει
π. χ. τί θαυμάσια πράγματα παράγει
ἡ ἐλληνικὴ γῆ, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ
διάφορα ἐκθέματα, εἶναι κι' οἱ στατι-
στικοὶ πίνακες, ποῦ τὸν πληροφοροῦν
γιὰ τὴν ποσότητα, τὴν ποιότητα, τὴν
ἀξίαν, τὴν ἐξαγωγή, τὴν διάδοσιν κά-
θε προϊόντος. Καθένας παίρνει μιὰ
ἰδέαν ποῦ δὲν τὴν εἶχε πρὶν—μαθαί-
νει κάτι σπουδαῖον, γιὰ τὸν τόπον του
καὶ γι' ἄλλους, ποῦ δὲν τὸ ἤξερε—
κι' ὁ ἔμπορος ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ
πλώσῃ τὸ ἐμπόριό του...

Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσο χρήσιμη
εἶναι μιὰ Ἐκθεσὴ σὰν τῆς Θεσσαλο-
νίκης, τόσο γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες τῆς,
ὅσο καὶ γιὰ τὴν πόλιν τὴν ἰδίαν ποῦ
ζωηρεύει ἡ ζωὴ τῆς κι' ἡ κίνησις.
Καὶ νὰ συλλογίζεσθε κανένας πῶς τὸ
μεγάλον αὐτὸ ἐθνικὸν ἔργον, ποῦ εἶχε
τόση ἀνάπτυξη καὶ θὰ ἔχῃ ἀκόμα
—καθαυτὸ γιγαντιαῖον—ὀφείλεται σ'
ἓνα μόνον ἄνθρωπον, τὸν ἀείμνηστο

καθηγητὴ Νικόλαον Γερμανόν. Αὐτὸς
εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν κι' αὐτὸς ἐρ-
γάσθηκε μὲ θέλησιν καὶ μ' ἐπιμονὴν
γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν του.
Ἀρχισε μ' ἐξακόσιες χιλιάδες, ποῦ
κατόρθωσε νὰ προσάσῃ ἀπὸ τὸ Ἐμπο-
ρικὸν Ἐπιμελητήριον, καὶ τὸ ἔδωκε
ἐφτασε νάχῃ στὴ διάθεσίν του ἑκα-
τομύρια. Γιατὶ τὸ Κράτος, ποῦ στὴν
ἀρχὴ τὸ ἀγνόησε, τώρα τὸ ἔχει ἀγ-
καλιάσει, τὸ ἔχει κάνει δικό του, καὶ
ἐξοδεύει γι' αὐτὸ ὅσα χρειάζονται.
Ἔτσι ἡ ζωὴ κι' ἡ πρόοδος τῆς Ἐκ-
θεσῆς εἶν' ἐξασφαλισμένη. Κι' ἂν ζοῦ-
σε σήμερον ὁ Νικόλαος Γερμανός, θά-
ταν πολὺ εὐχαριστήμενος νὰ βλέπῃ
τὸ γιγάντιον δέντρο ποῦ φύτρωσε ἀπὸ
τὸ σπόρον ποῦ εἶχε σπείρει...

Αὐτὸ συμβαίνει πάντα. Τὰ μεγάλα

ἔργα, τὰ μεγάλα ἱδρύματα, γίνονται
ἀπὸ ἓνα μόνον ἄνθρωπον ποῦ συλλαμ-
βάνει τὴν ἰδέαν κι' ἀφοσιώνεται σ' αὐ-
τὴν ὡς νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Γί-
νονται δηλαδὴ ὅταν βρεθῇ ὁ ἓνας
αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ κατάλληλος γιὰ
νὰ τὰ κάμῃ. Καὶ γιὰ τὴν Ἐκθεσὴ
τῆς Θεσσαλονίκης βρέθηκε ὁ Νικό-
λαος Γερμανός. Σὲ μιὰ ὥραία ὁμίλιαν
ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν θάλαμον, ὁ κ.
Ὁρολογάς, ἓνας λόγιος τῆς Θεσσα-
λονίκης, μὰς παρουσίασε τὸν ἔκτα-
κτον ἄνθρωπον, τὸν γεμᾶτον θέλησιν καὶ
δραστηριότητα, καὶ μὰς διηγήθηκε
τοὺς ἀγῶνες ποῦ ἔκαμε ὡς νὰ πείσῃ
τοὺς ἄλλους νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ
νὰ γίνῃ τὸ ἔργον, ποῦ ἀποτελεῖ σή-
μερον τὸ καύχημά τους...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Στὸ παλάτι τοῦ Ἰαδμου ἦταν καὶ μιὰ γιδούλα ποῦ χόρευε κι' αὐτὴ
ὅταν ἔβλεπε τὴ Ροδόπην νὰ χορεύῃ. Ἡ Ροδόπη τὴν ἔκαμε φιληνάδα κι'
ὅλο μαζί τῆς βρισκόταν καὶ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ.

Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἔκαμε φίλον καὶ τὸ γέρον Αἰώσωπο. Γιατὶ κατάλαβε



πῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσχημον πρόσωπον εἶχε χρυσὴ καρδιά. Μιὰ μέρα
ποῦ τὴν εἶδε λυπημένη, κάθησε κοντά τῆς, τῆς διηγήθηκε μερικὸς μύ-
θους του, τὴν διασκέδασε καὶ τὴν παρηγόρησε. Ἀπὸ τότε ἡ μικρὴ ἤθελε
νάκούῃ τοὺς μύθους τοῦ Αἰώσωπου κι' ὁ καλὸς ἄνθρωπος τῆς ἔλεγε καθε-
μέραν γιὰ τὴν Ἀλεπού, τὸ Λιοντάρι, τὸ Λύκο, τὸν Κόρακα, κι' ὅλα τὰ ἄλλα
ζῶα ποῦ τὰ ἔκανε νὰ μιλοῦν μεταξὺ τους σὰν ἄνθρωποι.

Ἐγιναν λοιπὸν στενοὶ φίλοι ἡ Ροδόπη κι' ὁ Αἰώσωπος. Ὁ γέρον τῆς
ἐμπιστευόταν καὶ τὰ ὄνειρά του γιὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἔλεγε πῶς ὁ Ἰαδμος
τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ τότε θὰ πῆγαινε στὴν Αἴγυ-
πτον, στὴ Βαβυλώνα, θὰ γύριζε ὅλο τὸν κόσμον καὶ θὰ γινόταν ἐνδοξος μὲ
τοὺς μύθους του. Ἡ Ροδόπη πάλι τοῦ διηγόταν τὴ ζωὴ τῆς. Εἶχε γεν-

νηθεί σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Θράκης. Γονείς δὲν ἐγνώρισε καὶ ζούσε μὲ τὴν γιαγιά της καὶ τὸν παππού της. Μιά μέρα βγήκαν στὸ χωριὸ πειρατές, τὴν ἄρπαξαν, τὴν ἔβαλαν στὸ καράβι τους καὶ τὴν πῆγαν στὴ Σάμο νὰ τὴν πουλήσουν γιὰ σκλάβο. Ἐκεῖ βοήθηκε ὁ καλὸς Ἰαδμος καὶ τὴν ἀγοράσε. Ἀλλὰ τί θὰ γινόταν; Σκλάβο θὰ ἦταν σ' ὅλη της τὴ ζωὴ; Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐανάβλεπε τὸν τόπο της καὶ τοὺς δικούς της; Ὁ Αἰ-σωπος τὴν παρηγοροῦσε καὶ τὴν ἔκανε νὰ ἐλπίζει:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ ΔΙΗΓΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος]

— Μπορεῖ νὰ φτάνουν, ψιθύρισε ὁ καπετάν-Βαγγέλης. Μὰ ἡ ἐκκλησι-αὶά;

— Ἀς τὴν ἐκκλησιά, εἶναι δου-λειὰ δική μας. Θὰ σοὺ τὴν κάμουμε ὅπως δὲν τὴν εἶδες οὔτε στὸν ὕπνο σου. Κι' ἄμα γίνη, ἐοὺ θὰ φέρης τὴν Παναγιά σου, χρυσωμένη καὶ δια-μαντοστολόιστη ὅπως εἴ-παμε, καὶ θὰ τὴν ἀπι-θώσης στὴ θέση ποὺ θὰ τῆς ἀξίζει. Πήγαινε.

Πῶς δὲν τρελλάθηκε ἀπ' τὴν χαρὰ τοῦ ὁ κα-πετάν-Βαγγέλης; ἄλλο θάμμα τῆς Παναγίας καὶ τοῦτο.

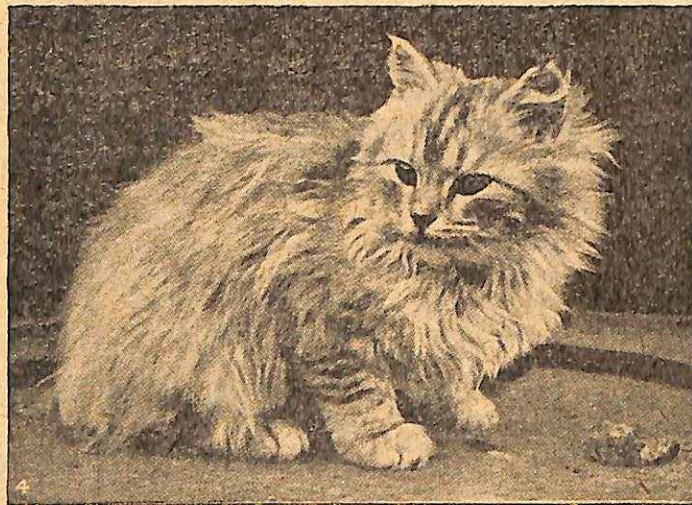
Τὴν ἄλλη μέρα—τὴν ἴδια δὲν μπορούσε γιὰτ' ἦταν Κυριακή— πῆγε τὸ εἰκονισματάκι στὸ χρυσικό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐπίσης, οἱ ἀρχον-τοποῦλες ἐκάλεσαν τὸν καλύτερο ἀρχιτέκτονα τοῦ τόπου, τοῦ εἶπαν τί εἶχαν νὰ ξοδέψουν, καὶ τοῦ ἀνάθεσαν νὰ κάμῃ τὸ σχέδιο τῆς ἐκ-κλησιάς.

— Μὰ μὲ τόσα ποὺ δίνετε, εἶπε ὁ ἀρχιτέ-κτονας, θὰ γίνη ἡ μεγαλύτερη κι' ἡ πλουσιώτερη ἐκκλησιὰ τοῦ τόπου.

— Μὰ ἔτσι τὴ θέλουμε καὶ μεῖς, εἶπαν ἐκεῖνες.

Κοντὰ στὸ ἀκρογιάλι ὅπου οἱ φα-ράδες βρῆκαν τὸ εἰκονισματάκι, καὶ πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο παραλιακὸ δρό-μο, ὑπῆρχε μιὰ πλατεῖα τετράγωνη. Εἶχε καὶ μερικὰ μεγάλα σπίτια, ἀλ-λὰ τὰ περισσότερα, προπάντων στὴ μεσημβρινή τους πλευρά, ἦταν χαμό-σπιτα. Οἱ ἀρχοντοποῦλες τὰ γόρασαν ὅλα, τὰ γκρέμισαν, καὶ στὸν τόπο τους θεμελιώθηκε ἡ μεγάλη ἐκκλησιὰ—ἡ Φανερωμένη—ἓνα καμπαναριὸ πανύ-ψηλο, μιὰ «βασιλική» (μ π α ζ ι λ ι κ α) θαυμάσια, καὶ τὸ κελλὶ τοῦ πα-πᾶ στὴ γραμμὴ: ὅλη ἡ μεσημβρινή πλευρὰ τῆς πλατείας.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΚΟΥ



Ἐνα ὄραϊο περσικὸ γατάκι

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

χρυσοντυμένη καὶ διαμαντοστολόιστη Παναγιά τοῦ στὴν ἐκκλησιὰ της, καὶ τὴν «ἀπίθωσε» μόνος του, μέσα στὴν ἀσημένια της θήκη, στὴ θέση ποὺ τῆς ἀξίζει.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Φανερωμένης ἔ-γιναν τὸν τέταρτο Δεκαπενταῦγουστο ἀπὸ τὴ φανέρωσή της, τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης της γιορτῆς. Ἡ καινούρ-για ἐκκλησιὰ ἔλαμπε στὸ χρυσάφι καὶ στὸ ἀσήμι. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν μεγάλα, πλούσια, ὄραϊα. Καὶ τὸ μό-νο μικρὸ ἦταν τὸ εἰκονισματάκι ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὸ κρουστάλι τῆς ἀση-μένιας τοῦ θήκης, στημένο πάνω στὴν τελευταία μεγάλη εἰκόνα τοῦ τέμ-πλου, ἀριστερά. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἦταν γυ-ρισμένα ὅλα τὰ μάτια. Τὸ χρυσὸ που-κάμισο δὲν ἄφηνε νὰ φαίνεται παρὰ

μόνο τὸ μικρὸ πρόσωπο τῆς Πανα-γίας καί, ἀκόμα μικρότερο, τὸ πρό-σωπο τοῦ Χριστοῦ. Μὰ τὰ μάτια τῆς σὲ κοίταζαν πάντα τόσο ζωηρά, ποὺ ἐνόμιζες πῶς ἔβλεπε εἰκόνα με-γάλη. Καὶ μόνο εἰκόνα; Τὴν ἴδια τὴν Παναγία σὰ ζωντανή.

Σὲ ἰδιαιτέρα στασίδια, πίσω ἀπὸ τὸ δεσποτικὸ, κάθονταν οἱ δυὸ ἀρ-χοντοποῦλες κι' ὁ καπετάν-Βαγγέ-λης. Ἡ ἱερὴ λειτουργία, μὲ τὸ Δε-σπότη κι' ἓνα πλῆθος παπάδες καὶ ψαλτάδες, ἐξακολουθοῦσε ἀρμονικῇ, μεγαλόπρεπῇ, κατανυκτικῇ. Ὁ ἀνα-ρίθμητος κόσμος ἦταν πάντα γυρι-σμένος πρὸς τὴ θαυματουργὴ εἰκονί-στα. Ὅλοι ἤξεραν πῶς γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς ψαράδες νὰ τὴν προσέξουν καὶ νὰ τὴν κρατήσουν, εἶχε λάμψει μ'

ἓνα χρυσογάλαζο φῶς. Κι' ὅλοι τὴν κοίταζαν σὰ νὰ περίμεναν νὰ λάμψῃ μὲ τὸ φῶς ἐκεῖνο καὶ τώρα. Ἐτσι, εἶχαν σὰν ἓνα προαῖσημα.

Καί, νά! τὴ στιγμή ἀκριβῶς, τὴ μεγάλη στιγμή, ποὺ ὁ Δεσπότης ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἐκφωνοῦσε τὸ «Ἐξαιρέτως τῆς Πα-ναγίας, ἀχράντου», τὸ εἰκονισματάκι—ὦ, ἀνα-τριχίλα!—ἔλαμψε μὲ χρυσογάλαζο φῶς. Ὁ-λοι τὸ εἶδαν. Κι' ἔπεσαν στὰ γόνατα, ἐκστατικοὶ μπροστὰ στὸ καινούργιο θαῦμα. Γονατιστοὶ ἀκου-σαν ὅλο τὸ Μεγαλυνά-ριο. Καὶ κάθε φορὰ πού, μὲ φόβο καὶ τρόμο, γύ-ριζαν τὰ μάτια τους στὴ χρυσὴ Παναγίτσα, ἔβλε-παν γύρω της τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ὑπερφυσικὸ φῶς. Μὲ τὸ τελευταῖο «σὲ

μεγαλύνωμεν», ἔλαμψε μιὰ στιγμή ζωηρότερα κι' ἔσβυσε.

Ἀπὸ τότε, κάθε χρόνο, στὴ λει-τουργία τοῦ Δεκαπενταῦγουστου καὶ τὴ στιγμή τοῦ «Ἐξαιρέτως», τὸ ἀ-πειράριθμο ἐκκλησίασμα τῆς Φανε-ρωμένης περιμένει νὰ ἰδῇ τὸ χρυσο-γάλαζο φῶς. Μὰ ὡς σήμερα—διακό-σια σχεδὸν χρόνια ποὺ ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖται ἡ ἐκκλησιὰ—δὲν ἔανα-φάνηκε. Κι' οἱ ἄνθρωποι τὸ ἐξηγοῦν ἔτσι: «Τὴν πρώτη φορὰ, ἡ Παναγία θέλησε νὰ φωτίσῃ τοὺς ψαράδες. Τὴ δεύτερη νὰ δείξῃ τὴν εὐαρέσκειά της γιὰ τὴ θαυμάσια ἐκκλησιὰ ποὺ τῆς ἔκαμαν. Κατόπι δὲν χρειαζόταν πιὰ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Δὲν ξέρω τὸν Φίλ γιὰ ψεύτη ἀλλὰ μοῦ φαίνεται κάπως πολὺ ριψο-κίνδυνος—ὅπως ὅλοι οἱ θαλασσινοί. Ἄν ὁ Ντὰν πάρῃ μὲ καλὸ μάτι αὐ-τὸ τὸ πράγμα ἂς ἔρθῃ—δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσω.

—Τὴ μισεῖ τὴ θαλάσσια, ἐξήγησε ὁ Ντίσκο καὶ δὲν—δὲν ξέρω ἀπὸ εὐ-γένειες, ἀλλοιῶς θὰ σὰς εὐχαριστοῦ-σα μὲ καλύτερο τρόπο.

—Ὁ πατέρας μου, ὁ μεγάλος μου ἀδελφός, δυὸ ἀνίψια μου—καὶ ὁ ἀν-δρας τῆς μεγάλης μου ἀδερφῆς, εἴ-πε, ἀφήνοντας τὸ κεφάλι της νὰ πέ-σῃ μὲς στὰ χέρια της. Ἐσ εἰς θὰ τὴν ἀγαπούσατε, ἂν εἴσατε στὴ θέ-ση τῆ δικῆς μου;

Ὁ Τσέυν ἐνοίωσε μεγάλο ξελά-φρωμα ὅταν ὁ Ντὰν γυρίζοντας στὸ σπίτι δέχθηκε τὴν πρότασή του μὲ περισσότερη χαρὰ ἀπ' ὅσην μπορού-σε νὰ δεῖξῃ. Στὴν πραγματικότητά ἡ πρόταση αὐτὴ τοῦ ἀνοίγε τὸ λαμπρό-τερο μέλλον. ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔβλεπε μπροστὰ του παρὰ μόνο τίς βάρδιες ἐπάνω στὸ ἀπέραντο κατὰστρωμα καὶ τίς μακρυνὲς χῶρες ποὺ θὰ ἔβλεπε.

Ἡ κυρία Τσέυν ὥστόσο εἶχε πᾶ-ρει κατὰ μέρος τὸν Μανουὲλ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴ διάσωση τοῦ Χάρ-βεῦ. Μὰ ὁ νεαρὸς ψαράς δὲν ἔδειχνε καμμιά διάθεση νὰ κερδίσῃ χρήμα-τα. Στὸ τέλος, ὅταν ἡ κυρία Τσέυν τὸν πῆσε πολὺ, δῆλωσε πῶς τὸ πολὺ ποὺ θὰ δεχόταν ἦταν πέντε δολλάρια γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάτι γιὰ τὴν ἀρρα-βωνιαστικιά του.

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ δεχθῶ χρή-ματα ἀφοῦ κερδίζω τόσο εὐκολὰ τὸ φαῖ μου καὶ τὸν καπνὸ μου; ἔκανε.

Ἐσεῖς ἐπιμένετε καλὰ καὶ σώνει νὰ μοῦ δώσετε, εἴτε θέλω εἴτε ὄχι; Ἐ, τότε δώστε μου, ἀλλὰ μὲ διαφορετι-κὸ τρόπο καὶ τότε δώστε ὅσα θέλετε.

Καὶ τῆς σύστησε ἓνα γέρο καθολι-κὸ παπᾶ ποὺ εἶχε ἓνα πλῆθος χήρες καὶ ὄρφανὰ στὴν προστασία του.

Ὁ Σάλτερς ἔφυγε γιὰ λίγον καιρό, γιὰ τίς Δυτικὲς ἐπαρχίες μαζί μὲ τὸν Πέν χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴ διεύθυνσή του. Ἦταν τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν ἰδέα πῶς οἱ ἑκατομμυριοῦχοι αὐ-τοὶ μὲ τὰ ἰδιαιτέρα βαγόνια τους μπο-ροῦσαν νὰ ἐνδιαφεροῦν περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸν σύντρο-φό του. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἦταν καλύτερα νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τοὺς συγ-γενεῖς του στὸ ἐσωτερικὸ ὅπου νὰ νὰ τοὺς ἀδειάσουν τὴ γωνιά.

— Μὴν ἐπιτρέψῃς ποτέ σου νὰ σὲ ἀναλάβουν τίποτε πλοῦσοι ἄνθρωποι στὴν προστασία τους, ἔλεγε στὸν Πέν μόλις ἐγκαταστάθηκαν στὸ βαγόνι, εἰδεμὴ τὸ βλέπεις τοῦτο τὸ τάβλι; Τὸ ἀρπάζω καὶ στὸ κοπανᾶω στὸ κε-φάλι. Καὶ ἂν ξεχάσης ποτὲ τὸ ὄνομά σου—ποὺ εἶναι Πράττ—πρέπει πάν-τα νὰ θυμάσαι πῶς ὁ προστάτης σου εἶναι ὁ Σάλτερς Τροῦπ καὶ νὰ κά-τσης ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν περιμένῃς ὅ-που νάρθῃ νὰ σὲ βρῇ. Καὶ μὴν ἔ-χεις ποτέ σου δολοηφίες μ' αὐτοὺς ποὺ ἀπ' τὰ μάτια τους ξεχειλίζει τὸ ζύγκι, καθὼς λέει καὶ ἡ Γραφή.

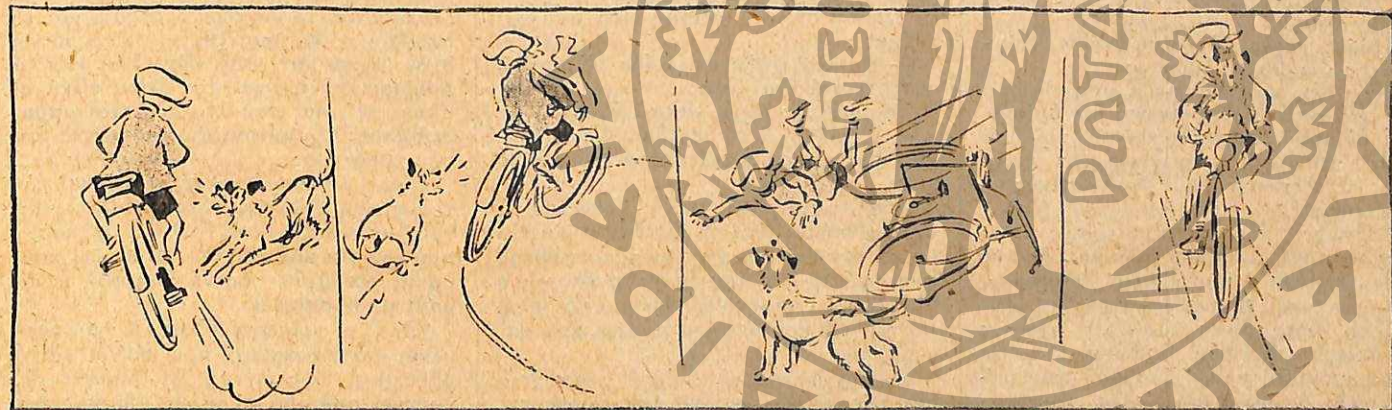
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ὀλότελα διαφορετικὰ ὅμως ἐφέρ-θηκε ὁ σιωπηλὸς μάγειρος τοῦ Ἐδῶ Εἴμασιε. Κουβαλήθηκε, ἔχοντας μα-ζέψει ὅλα του τὰ ρούχα σ' ἓνα μπο-γαλάκι, κι' ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε

στὴν Κωνστανίαν. Δὲν τὸν τράβηξε τὸ δόλωμα τοῦ μεγάλου μισθοῦ καὶ τοῦ ἦταν ἀδιάφορο σὲ τί κρεβάτι θὰ κοι-μόταν. Ὁ προορισμὸς του ὅμως σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἦταν, ὅπως τοῦ εἶχε ἀποκαλυφθῇ στὸν ὕπνο του, νὰ ὑπηρετῇ τὸν Χάρβεῦ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Οἱ δυὸ ὑπηρετές τοῦ Τσέυν δοκίμασαν νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμην μὲ τὴ λογικὴ καὶ τέλος μὲ τὴν πειθῶ, μὰ σὰν εἶδαν πῶς ὁ νέ-γρος ἦταν βράχος ἀκλόνητος, ἀναγ-κάστηκαν ν' ἀναφέρουν τὸ πράγμα στὸν Τσέυν. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος γέ-λασε μονάχα ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντη-ση καὶ σκέφθηκε πῶς ὁ Χάρβεῦ ἀρ-γὰ ἢ γρήγορα θὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα ὑπηρετὴ ἀφοσιωμένον ἀποκλει-στικὰ σ' αὐτὸν κι' εἶχε τὴν πεποίθη-ση πῶς ἓνας ποὺ ἀναλαμβάνει θελη-ματικὰ μιὰ ὑπηρεσία, ἀξίζει πέντε ἄλλους ποὺ τὴν ἀναλαμβάνουν μόνο καὶ μόνο ἀπὸ συμφέρον. Ἀς ἔμενε λοιπὸν ὁ ἐθελοντῆς ὑπηρετῆς, ἔστω κι' ἂν δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ νὰ μιλή-σῃ. Ὅσο γιὰ τὸ βαγόνι, αὐτὸ μπορού-σε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ Βοστώνη καὶ ἂν ὁ νέγρος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμέ-νη στὴν ἰδέα τοῦ θὰ τὸν ἐπαιρναν ἀπ' ἐκεῖ μαζί τους γιὰ τίς Δυτικὲς Πολιτεῖες.

Ὅταν ἔφυγε τὸ ἰδιαιτέρου βαγόνι, ποὺ ἀπὸ μέσα τοῦ ἀπεχθάνονταν, ὅ-πως ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα τοῦ πλοῦτου τοῦ, ὁ Τσέυν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἐλεύθερο νὰ κἀνῃ ὅτι θέ-λῃ, νὰ τριγυρίζῃ ἄσκοπα τοὺς δρό-μους καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν και-νούργια πόλιν, ποὺ τοῦ ἦταν ὀλότελα ἀγνωστὴ. Ἐγκατέστησε τὴ γυναῖκα του σὲ μιὰ «οἰκογενειακὴ πανσιόν» κοντὰ στὸ Ἡστέρν Πόντ καὶ ἡ κακο-μαθημένη ἀριστοκράτισσα ἦταν ἐνθου-σιασμένη μὲ τοὺς συγκατοίκους της. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΠΟΔΗΛΑΤΗΣ ΚΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ



Μιά ἀστεία ἱστορία σὲ τέσσερις εἰκόνες

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Ταξιδιώτη



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΙΟΛΕΤΤΟ

ΥΠΟΜΟΝΗ

Υπομονή! θάρρη ή χαρά και πάλι
Που σβύστη στής ζωής την άγρια δίνη.
Κι' αν θλιβερά ή καρδιά σου τώρα
[πάλλει
Υπομονή! θάρρη ή χαρά και πάλι
Βλέπε σ' αυτή κι' ελπίδα θα σου δίνη
Μεσ στον σκληρόν άγώνα και την πάλι.
Υπομονή! θάρρη ή χαρά και πάλι
Που σβύστη στής ζωής την άγρια δίνη...

Άσμα της Νίκης [B]

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΛΑΤΡΕΥΤΟ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Πόσο γλυκειά είσαι, μαννούλα μου, τό
δειλινό, όταν ο ήλιος πέφτει και φωτί-
ζει τη φωτογραφία σου με τό δλό-
χουσο κάδρο! Τά σταχτιά σου μάτια
γελαστά, που μοιάζουν νάναι ζωντανά,
μου χαμογελούν άκούγοντάς με να παί-
ζω πιάνο.

Με κοιτάζουν άλλοτε μ' ένα βλέμμα
γεμάτο παράπονο, κι' άλλοτε με μιά
απεριόριστη αγάπη και στοργή, δίνον-
τάς μου θάρρος για τό μέλλον.

Πόσες φορές βλέποντας αυτά σου τά
μάτια δεν έκλαψα!

Πάντα όταν σε βλέπω έτσι χαμογε-
λαστή ένα ερώτημα μ' ένα παράπονο
άνεβαίνουν στα χείλη μου:

«Γιατί νά μās άφήσης τόσο γρήγορα,
μαννούλα μου; Γιατί νά μη σε χαρού-
με και μεις, όπως χαίρονται όλα τά
παιδιά τίς μητέρες τους! Έφυγες ά-
νοίγοντας μέσα μου μία αγιάτρευτη
πληγή. Κι' όσο περνούν τά χρόνια ή
πληγή αυτή άντι νά κλείση άνοίγει πε-
ρισσότερο».

Μά μήπως είμαι άπόλυτα βέβαιη ότι
σε χάσαμε; Πόσες φορές δεν σε καλώ
σε βοήθεια!

Πόσες φορές δεν σε φωνάζω, νομί-
ζοντας ότι θά μ' άκούσης!

Όχι δεν πιστεύω μέσα μου βαθειά
ότι πέθανες. Μου φαίνεται ότι βρίσκο-
μαι σε μιά κατάσταση ύπνου και όσα
βλέπω νά συμβαίνουν γύρω μου είναι
ένας άτέλειωτος και βασανιστικός έ-
φιάλτης.

Άλλοτε πάλι σκέπτομαι, πώς ίσως
μās γέλασαν, ενώ έσύ πραγματικά ζής
και μιά μέρα θά σε ίδουμε νάρχεσαι,
χαμογελαστή, γλυκειά, λατρεμένη.

Παρ' όλες όμως αυτές τίς σκέψεις
ή σκληρή αλήθεια όρθώνεται κάθε
μέρα μπροστά μου, «Όλα μου φανερώ-
νουν την άπουσία σου. Όλα σε φωνά-
ζουν».

Και σύ, μαννούλα μου, δεν θά ξα-
νάφθης πιά!
Δεν θά σε ξαναδούμε. Μόνο τά στα-

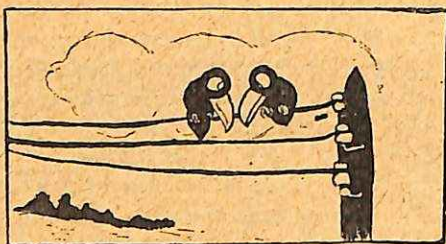
χτιά σου, αγαπημένα μάτια θά μου δί-
νουν λίγη παρηγοριά, για τί σκληρή
ζωή που με περιμένει.

Κι' αν μās έφυγες, μαννούλα μου,
μέσα στην ψυχή μας πάντα θά ζής,
ποτέ δεν θά πεθάνης. Θά ζής πάντα,
γιατί ποτέ δεν θά μπορούσω νά πιστέ-
ψω κατάβαθα ότι δεν θά σε ξαναδώ.

Πάντα θά σε περιμένω νάρθης, γλυ-
κειά μου μαννούλα!..

Διάννα [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ



— Που θά καθόμαστε τώρα που θά
γίνουν όλα άσύρματα;

Σκίτσο του Μυγκάουζεν

ΤΡΕΛΛΕΣ

«Όλοι σας ξέρετε ότι οί 'Απόκρηες
είναι τό Φλεβάρι».

«Όμως 'Απόκρηες... έν μέσω Σε-
πτεμβρίου, ποίος τό περιμένει;

Και όμως τίς έφερα έγώ και ή Κα-
τίνα. 'Η Κατίνα είναι μιά μικρή ύπε-
ρετρίουλα που την έχουμε έδώ και ένα
χρόνο.

«Έπειτα από μοναξιά άρκετών έτών
(δεν έχω άδερφό ούτε άδερφή νά μα-
λώνουμε) κατώρθωσα νά βρώ ένα σύν-
τροφο στις τρελλές μου».

Προχθές λοιπόν τό βράδυ καθήσαμε
μετά τό φαγητό στο μπαλκόνι.

«Όπου σε μιά στιγμή κάτι μου κα-
τέβηκε:

— Κατίνα, τρέξε και φέρε τό μεγάλο
σεντόνι και ένα ξύλο.

Άπορώντας πήγε και τά έφερε.

— Τυλίξου με τό σεντόνι νά φοβίζου-
με όποιον περνά, και χτύπα δυνατά τό
ξύλο.

Κάθουμαι έγώ από μέσα, έτσι που νά
μή φαίνουμαι και ή Κατίνα τυλίγεται
με τό σεντόνι και γίνεται τόσο φοβερό
ψευτοφάντασμα που τρώμαξα και γώ ή
ίδια. Και νά παρουσιάζεται μιά γριούλα.

Ρίχνει μιά ματιά και στο μπαλκόνι και
κερώνει.

Τρέμοντας για τό φοβερό... στοιχειό
που έβλεπε άρχίζει νά λέη προσευχές
και έξορκια.

Σε μιά φοβερή κραυγή της Κατίνας
μεταβάλλεται με όλα τά ηγρεατά της
σε μαραθωνοδρόμο, ενώ έγώ πέφτω ξε-

λιγωμένη ίστα γέλια. Τί έπιτυχία!
Έπειτα από λίγο σχολάει ό κινημα-
τογράφος, και περνούν δυό ξένοι κύ-
ριοι. 'Η Κατίνα παρουσιάζει την ύπνο-
βάτιδα. Τаланτεύεται και χτυπά έδώ
κι' εκεί.

— Έ, σείς από τό σπύτι—θά πέση αυ-
τός που κοιμάται στο μπαλκόνι θά
πέση, άρχίζουν νά φωνάζουν δυνατά.

— Πάψε, λέει ό ένας, μπορεί νά τον
ξαφνιάσουνε.

Και φεύγουν άφου φώναξαν άλλη μιά
φορά νά πιάσουμε την... ύπνοβάτιδα,
και που νά ήξεραν.

Και τά θύματά μας εξακολουθούν.
Δυό δεσποινίδια που έφευγαν από τον
κινηματογράφο τρέπονται είς άτακτον
φυγήν, κ.ο.κ.

Τυλίγουμε με τό σεντόνι κι' έγώ —
ήταν τόσο μεγάλο που χωρούσε άλ-
λες δύο μέσα — και γίνεται πανηγύρι.

Όταν εξαφνα παρουσιάζεται ή μαμά:

— Τί κάνετε εκεί; Άναστατώνετε
τόν κόσμο. Ορίστε, μου σέρνουν τώρα
και τά σεντόνια στο πάτωμα. Γρήγορα
μέσα.

Μπήκαμε, μουτρωμένη έγώ και φο-
βισμένη ή Κατίνα. Μās φιλοδώρησε
από μιά κατσάδα και έτσι μάθαμε νά
μην μασκαρευόμαστε από τό Σεπτέμβρη.

Άς είναι, ίσως μεθαύριο παρουσια-
στούν τίποτα φορτικο βρυκόλακες στο
μπαλκόνι που νά ροκανίζουν την πόρτα
τρομάζοντας τους διαβάτες.

Άδρα Μύρα [B]

ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ

Άπόψε τό φεγγάρι ρίχνει τό χλωμό
του φως πάνω στην κουνοπιέρα μου
και τη φωτίζει παράξενα. Κι' έγώ που
είμαι ξαπλωμένη μέσα, φαντάζομαι
πώς αυτή είναι ένας γυάλινος πύργος
κι' έγώ ή βασίλοπούλα που είναι εκεί
κλεισμένη

Τά κλαδιά της γιασεμιάς κουνοιούνται
έλαφρά άπ' τό νυχτερινό αεράκι και τό
φεγγάρι τά ζωγραφίζει κι' αυτά πάνω
στον πύργο μου. Μά, δεν είναι κλαδιά
που κουνοιούνται άπ' τον άέρα είναι οί
υπηρέτες μου που υποκλίνονται μπρο-
στά μου, περιμένοντας προσταγές άπ'
την κυρά τους.

Είμαι ξαπλωμένη νοηελικά και ό-
νειροπολώ. Σάφνου, νότες άπαλές φθι-
νουν στ' αυτιά μου. Είναι ή όρχήστρα
που έρχεται κάθε βράδυ και παίζει κομ-
μάτια γλυκά ως που νά κοιμηθώ ή ό-
ραία βασίλοπούλα.

Όλοι οί μουσικοί είναι λευκοφορε-
μένοι και καμαρωτοί σαν κύκνοι και ό
μαέστρος, κρατώντας την μπαγκέττα,
κουνάει ρυθμικά τά χέρια, θαρείς και
θά πετάξη. Σ' αυτή τη σκέψη ξεσπώ σ'
ένα εϋθυμο γέλιο και... ξυπνώ.

Άπ' την όρχήστρα δεν έμεινε τίπο-
τα. Μόνο ένας γλυκός ήχος βιολιού ά-

κούγεται από τό ραδιόφωνο του γειτο-
νικού καφερείου.

Τώρα τό φεγγάρι άνέβηκε πιο ψηλά
και στάθηκε άπέναντί μου. Τό όλο-
στρογγύλο πρόσωπό του, μου φάνηκε
πώς με κορόιδευε για τίς τρελλές φαν-
τασίες μου. Τού γύρισα λοιπόν κι' έγώ
την πλάτη και σε λίγο άποκοιμήθηκα.

Νίκη [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό σακκάκι του Ταρταρίνου της Τα-
ρασκώνης πέφτει από τό παράθυρο.

Και ό Ταρταρίνος!

— Ά, τί καλά που δεν τό φορούσα,
γιατί τώρα θά ήμουν σκοτωμένος!

Άπόλλων του Μπελβεντέρε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
την 10 Οκτωβρίου 1939

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ των κτάκτων Διαγω-
νισμών έληξε στις 30 Σεπτεμβρίου, ότε
έκτός από τίς άπαντήσεις που έχω λάβει
ως σήμερα—μιά έδωμάδα μετά τη λήξη—
δεν θά δεχθώ άλλες. 'Η προθεσμία της
«44ης Κυριακής» λήγει στις 15 Οκτω-
βρίου, δηλαδή την έρχομένη Κυριακή Προ-
σέξεις μη την χάσεις.

Γιά τά Έξηντάχρονά μου συνεννοούμαι
τώρα με τον ύποπυρό-διοικητή πρωτεύου-
σης κ. Κ. Κοτζία. Οί έπιτροπές θά καταρ-
τισθούν αυτές τίς ημέρες και θαρχίσουν οί
προκαταρκτικές έργασίες του έορτασμού.
'Η ημέρα, φυσικά, δεν ώρίσθηκε ακόμα.
Θά είναι, έλπίζουμε, έντός του έρχομένου
Νοεμβρίου, εκτός αν ή διεθνής κατάσταση
επιβάλει καμιά άναβολή.

Νικέττα Κυριακού, έκαμες πολύ κα-
λά που μου έγραψες κι' έμαθα έτσι πώς
έχω ακόμα μιά μικρή φίλη που μάγαπώ
πολύ. Κι' έγώ σ' αγαπώ γιατί είσαι ένα
καλό κοριτσάκι, κι' έπιθυμώ νά πάρης και
ψευδώνυμο για νά μου γράφης συχνά. Και
χωρίς νά ύπαγορεύς στη μαμά, αλλά
μόνη σου, με τό χεράκι σου, όπως μπορείς.

Όπως όποτε, Δοξασμένο Άκρωτήρι,
τώρα είναι φθινόπωρο. Άν θά βαστάξη
λίγο και θάρρη απότομα χειμώνας, αυτό
δεν τό έξορουμε. Άλήθεια, έσύ δεν έχεις
θέματα για νά μου γράφης; Περίεργο μου
φαίνεται. Τό Π. Πνεύμα σου που δημο-
σιεύθηκε δυό φορές, θά μου τό είχες βέ-
βαια ξαναστείλει.

Μην άνηυχής, Άνγερή, κι' οί άπαντή-
σεις σου έφθασαν έγκαιρώς. Ναί, ένα χρόνο
είχες νά μου γράφης, αλλά ήμουν βέβαιη
πώς δεν με έσχνουσες. Έλπίζω νά μου γρά-
φης τώρα πιά συχνά, αν και θά είσαι στην
τελευταία του Γυμνασίου και θάχης πολ-
λά μαθήματα. Οί «Κυριακές» μου όνομα-
σθηκαν έτσι, γιατί είναι σά μιά συνανα-
στροφή στο γραφείο μου και φυσικά έπρε-
πε νά γίνεται Κυριακή που εύκαιρούν τά
παιδιά για νά έρχονται.

Πόσα ώρατα πράγματα έκαμες στην έ-
ξοχή, Έγώ! Ένα μόνο δεν κατάλαβα:
με τον τενανέ που έμαθες νά κατεργάζεσαι
έχτισες σπύτια, μύλους και φούρνους; ή
αυτά τά έκαμες με άλλη τέχνη; Συγχα-
ρητήρια και για τό βαθμό σου — 18 1/20
λαμπρός! — κι' εύχομαι την ίδια πρόοδο
και στην τρίτη τάξη.

Πολύ ώρατα τό γράμμα σου, Κυκλαμιά,
με τίς περυνές σου μαθητικές άναμνήσεις,
που σου έδωσες άφορμή νά τίς ξαναφέρης
στο νο σου ή «Άθηναϊκή Έπιστολή» του

κ. Φαίδωνος. Μπορούς όμως νά είσαι πάν-
τα μαθήτρια; Κάποτε θά γινούσιν και
«δεσποινίς 17 χρονών». 'Η μήπως δεν εί-
ναι ώραία κι' αυτή ή ζωή;

Άπόλλων του Μπελβεντέρε, ίσως
—δεν θυμόμαι—τά γράμματά σου έκείνα
νά μην είχαν τίπο α γι' άπάντηση και γι'
αυτό περιωρίσθηκα νά έκτελέσω τίς πα-
ραγγλίες τους. 'Η Συλλογή σου και 15
Άσκήσεις νά έχης θά είναι άρκετές: τό
άνώτατο όριο είναι 20. Κατήργησα τό Δη-
μοψήφισμα των Ψευδώνυμων γιατί είχες
γίνει πολύ... ρωμέτικο. Όλο δηλαδή και...
καλπονοθεύσεις.

Πολύ ώρατο. Δουλούδι των Άλπεων,
τό γράμμα που μου έγραψες μόλις έγύρι-
σες από την έπίσκεψή σου στο γραφείο
μου. Και στούς δικούς μου έκαμες την κα-
λύτερη έντύπωση και νά είσαι βέβαιη πώς
δεν θάρν «άπλό φιλοφρόνημα» που σου εί-
παν νά ξανάλθης. Έλα λοιπόν και μπο-
ρεί νά γνωρί ης και... τον Άνανία. Καλ
πρόδο και στην Ε'.

Άσπερ Γλάρε, σήμερα έχω μπροστά
μου δυό γράμματά σου. Στο ένα μου λές
για τά διαλεχτά λογοτεχνικά διατάγματα
που κάνεις, και στο άλλο για τίς τελευ-
ταίες ημέρες του καλοκαιριού που πέρα-
σαν για σένα τόσο ώρατα. Άλλά τό φθι-
νόπωρο μπήκε, τό βοριάδακι φυσά κι' άς
καίη τόσο την ημέρα ό ήλιος...

Τά έλαβα όλα, Μικρούλα Ντόρι, και
την ίχνογραφία σου άποαλάκωτη. Περιμέ-
νω τώρα και την άπάντησή σου στην Κυ-
ριακή. Σ' εύχαριστώ που με τό άνοιγμα
του σχολείου θαρχίσας και τό έσπαθώμα
και σου εύχομαι καλή πρόοδο και στην Γ'
του Δημόσιου Γυμνασίου. Άλλά γιατί λές
πώς είσαι μικρή γι' αυτή την τάξη; Δεν
είσαι δεκαπέντε χρονών;

Άδρα Μύρα, θά είδες την γκριση του
ψευδώνυμου σου, που τό διάλεξες έτσι σάν
όνομα κι' έπώνυμο, νά τόχης άργότερα για
τά λογοτεχνικά σου έργα, άφου τότενέρο
σου είναι... καταλαβαίνεις. Αυτό τό «κα-
ταλαβαίνεις» μου άρεσε πολύ, και σου εύ-
χίθηκα με την καρδιά μου την πραγματο-
ποίηση. Φαντάσου, άλήθεια, τό Άδρα
Μύρα σου νά γίνη μιά μέρα τόσο γνωστή
σάν τό Τέλλος Άγρας. Και γιατί όχι;
Όταν όνειρεύεσαι κανένας κάτι, θά πη πώς
αισθάνεται και την Ικανότητά νά τό φτά-
ση και δεν του χρειάζεται πιά παρά θέ-
ληση κι' έπιμονή. Τό κομμάτι σου θά τό
διαβάσω με τί σειρά του και θά σου πώ.
Γράψε μου.

Ιωάννα Γεο. Λιβαδά, ή καλή σου θεία
σ' ένέγραψε συνδρομήτρια και τώρα ίσαι
και σό Διαπλαστούλα όπως άλλότε ήταν
έκείνη και άλλοι από την οικογένειά σου.
Σε δέχομαι με χαρά κι' έλπίζω νά διχ-
κριθής.

Τάυ Σή, πολύ μ' εύχαρίστησε τό ράμ-
μα σου. Καλώς νά έλθης λοιπόν τό Πά-
σχα, νά γνωρισθώμε κι' από οντά. Πολύ
εύχαριςως θά σου υπογράψω κι' ό κ. Φαί-
δων όποιον βέβαιο του άγασθής. Αυτές που
ρωτάς δεν είναι συνδρομήτριες. Στίς Μ.
Άγγελίες πληρώνεται και τό ψευδώνυμο
ός μία, όδω ή τρείς λέξεις, όσες έχει.

Έλαβα, Άσμα της Νίκης, και τό
πρώτο σου γράμμα από την Άθήνα, όπου
έφτασες ύστερ από ένα τόσο μεγάλο κι'
ώρατο ταξίδι. Εύχαριστώ που μου θυμίσες
—τό είχα ξεχάσει—πώς κι' ή 9η Κυρ-
κή είχε την ίδια έρώτηση με την 44η,
'Άλλ' αυτό βέβαια δεν πειράζει: οί καρσι-
μίες είναι τόσο πολλές, ώστε και τρείς
και τέσσερις Κυριακές θά μπορούσες νά γί-
νουν με την ίδια έρώτηση.

Η Πανδ απλασιακί, Ένωσις, Έθνικόν

Ίδεώδες, προποθέται ότι κάθε Σύλλογος
θά διατηρή και την αυτοτέλειά του και θά
μπορή νά έρξ και χωριστά, για λογαρια-
σμό του. Έτσι δεν θά συμβή έκείνο που
φοβόσαι. Είδες τί έκαμα για νά γίνω ένή-
μαρη στην Άλληλογραφία μου όποτε νά-
παντώ μόνο σε φρέσκα γρ μματα. Έστειλα
5 τετράδια.

Μαρία Συγκλητική, πολύ ενδιαφέροντα
όσα μου γράφεις για τον κυπριώτικο γάμο
που βαστά από την Κυριακή ως την Πέμ-
πτη. Πώς πέρασες σ' αυτόν που πήγες;
Γέλασα και με τά «γλωσσικά» αυτών των
κυριών, αλλά είναι άλλογλώσσα και δεν
τάναφέρω.

Διάβασα και τά δικά σου εύχάριστα νέα,
Βασίλισσα των Δουλοδιών. Θαυμάσια
πέρασες τό καλοκαίρι σου στο βουνό κι,
ύστερα στής θειάς σου στη Λευκοσία. Και
τώρα σχολαίτο, όπου εύχομαι κάθε πρόδο.

Έλαβα γράμμα σου, Άξιαντέ, και χά-
ρηκα που δεν με έσχάσες αν κι' έκαμες
τόσον καιρό νά μου γράφης. Σ' εύχαριστώ
για τίς συστάσεις σου στο Δουτράκι, αλλά
δεν μου έγραψες πώς λέγεται ή φίλη σου
έκείνη για νά ιδώ αν γράφτηκε. Έλπίζω
τώρα νά μου γράφης πιο συχνά.

Είδα, Άεροπορίνα, τί ώρατα που πέ-
ρασες τό καλοκαίρι σου στο παραθαλάσσιο
χωριουδάκι του νησιού σου. Μην άνησυ-
χής, ό Άνανίας ύπόσχεται πώς αυτή τη
φορά δεν θά χαθή κανένας... νάδουχοδο-
νοσωρός.

Άκρίτα, περίμενε, στην προκήρυξη θά
ιδής και τό σχήμα του τετραδίου και όλα
—Στέφανε της Δόξης, χαίρω που σε «έ-
πνισαν», μόνο διαπλασιασκάως, έννοείται, οί
Διαγωνισμοί — Κερκυραϊκό Άκρωτιάκι,
πάρε την «Άδελφούλα μου», είναι τό κα-
ταλληλότερο—Πλοίαρχε Νέμε, εύχαριστώ
πολύ, περίμενε—Διαβάτορο Πουλί, θά
είδες την έγκριση στο 37ο φυλλάδιο —

πρώην Ρέα, σε θυμήθηκα πολύ καλά και
περίμενω — Ολιμμένη Μελωδία, σου έ-
στειλα Μ. Μυστική — Πένη Αήλε, ιδες τί
λέω παραπάνω για τό Πένταθλο — Ρα-
φαήλ, συγχαρητήρια που ήλθες πρώτος
στην τάξη σου—Στέφανε Άμάραντε, έ-
λαβα και τό κομμάτι σου και... έλπίζω
—Καστανούλα, γράψε μου λοιπόν συχνά—
Σκυριανόπουλο, άλλο ένα γράμμα σου τό
εφύλαξα για τό έρχόμενο—Καλά μου παι-
διά, σεις που σας άνέφερα έδώ όλους μα-
ζί, νά έξρετε πώς με μεγάλη εύχαρίστηση
διάβασα και τά δικά σας ώρατα γράμμα-
τα, αλλά μόνο ή έλλειψη χώρου κι' ή ά-
νάγκη της ένημερότητας δεν μου έπέτρε-
ψε νά πώ παρά δυό λόγια στον καθένα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ρήγισσα Άγε-
ρούσα, κ.(ΑΤ). Σίγκφριντ, ά.(ΤΠ). Γυ-
παετός, ά.(ΓΤ). Άλέξης Κομνηνός, ά.(Γ).
Άναστέσις Ψευδώνυμον: Βο-
σκαρούι, ά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Φτωχά πλάσματα»
και «Τό δάκρυ της Πένης» της Πασχα-
λιάς της Άνδρου. Πολύ ψεύτικο και έξε-
ζητημένο γράμμα. Τό πρώτο κομμάτι έν-
τελώς κατά φαντασίαν. — «Από τά φαι-
δρά» του Ταρταρίνου. Δεν είναι για παι-
διά.—Τά παράξενα του κύκλου μας του
Π. Π. Θά τό έκαναν γούστο μόνον έκείνοι
τους όποιους άφορξ, διά τους άλλους που
δεν τους έξορουν, δεν είναι τόσο νόστιμα
γραμμένο όποτε νά τους άρέσχη.—Θά έξα-
κολούθω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : **Τριανταφυλλάνι** (τὰ ἔλαβα δὲ τὴν βέβαια θὰ εἶσαι ἐδῶ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς) **Αἰγαίοπελαγίτην** (ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παντῶ ἐκτενῶς σ' ὅλα τὰ γράμματα· εἶσαι καὶ σὸ δικό σου ἐκεῖνο εὖχεσθαι νὰ μὴν ἔχω τόπο τῇ στιγμῇ, οὐ ἤλθε ἡ σειρὰ του· ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ τυχαίῃ πάντα· ὥστε γράφω μοι μ' ἐμπιστοσύνη) **Ἀνυπότακτο Ναυτάκι** (ἔλαβα· μπράβο πὺν διὰ δάσους καὶ τὸ Κρυπτογράφημα· περιμένω τώρα κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου) **Διάναν** (ἐστειλα ὅ τετραδία) **Τρισεύγενην** (εἶδα τί ὠραία πὺν πέρασες σὸ Βόλο· καλῶς ἤλθες καὶ μὲ γαῖα τὸ σχολεῖο) **Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες** (δὲν ξέρω ἂν εἶδες ὅς σήμερα τὴν τύχη τους· πάντως δὲν πέρασες καὶ τόσος καιρὸς γιὰ νὰ πλεμπιοθῇς· μορεῖ νὰ βρίσκονται καὶ σὰ ἐπὶ κρῖον) **Μαχαράνη** (ἔλαβα καὶ τὴ δευτέρη ἀπάντησιν ἐγκαίρως· ναι, νὰ νταλλάσῃς Μ. Μυστικά μὲ Διαπλασσοπούλες καὶ νὰ δοκιμάσῃς τίς δυνάμεις σου καὶ σὴν ποιήσῃς ἀφ' οὗ σ' ἐλκύει) **Πήγασον** (τὴν ἔλαβα ἐγκαίρως· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπόμνησιν πὺν μορεῖ καὶ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ· ἔδωσα σὸν Ἀνανία τὰ συγχαρητήριά σου γιὰ τὴν ἀνέπερσιν Κυριακή) **Ναυτάκι** (ἐστειλα ὅ τετραδία· μὲ γαῖα τὸ σχολεῖο) **Σπογγαλιέα τοῦ Αἰγαίου** (ἡ ἐπιγραφή «ποιὸς ἔχει δίκαιο» καλ. εἶναι τυπωμένη· ἄρα εἶναι καρτούλα πὺν κυκλοφορεῖ) **Μαυραμένο Γιασεμί** (χρὸς μου νὰ ἐκτελῶ τίς παραγγέλεις σας· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐξέφλησιν· σὲ χαίρετον ἡ Κυρὰ-Μάρθα· ὁ κ. Φαῖδων) **Τσάρον** (ἄλλαξα τὴν διευθύνσιν ἀμέσως· δὲν πιστεύω νὰ χάθηκα καὶ νέναν φυλλάδιον· καλῶς ἤλθες καὶ καλὴν πρόδοσιν σὸ σχολεῖο) **Ἀνθὸν Αὐγὴν** (λυσοχάρτο· ἐστειλα· εἰδες στείλει καὶ χρήματα γιὰ τὸ τεῦχος· τότε θὰ χάθηκα, γιὰτί θὰ τὸ ἐλάμβανες· ὅπως δὴποτε, σοῦ ἐφύλαξα ἕνα τεῦχος καὶ περιμένω) **Σιγὴν** (μὴν ἀνησυχῇς, ὅλα τὰ ἔλαβα· καὶ νομίζω πὺν εἶδες καὶ ἀπάντησίν μου σὰ γράμματά σου) **Φαέθοντα** (καὶ σένα, ἂν θυμοῦμαι καλὰ, σοῦ ἀπάντησα· σὲ συχαίρω γιὰ τὸν καλὸ βαθμὸν σου πὺν τὸν πῆρες μ' ὅλην αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα) **Ἰσπότην τοῦ Ἰονίου** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου· ἔλαβα καὶ τίς ἀπαντήσεις καὶ μὲ χαρὰ σὲ δέχομαι σὴν κίνησιν) **Ἀταλάντην καὶ Ἀγύριστο Κεφάλι** (ἀνανέω α' οἱ ἀπαντήσεις δεκτές) **Νεφέλην** (δὲν πειράζει, φτάνει νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τῆς Δ. ἔλαβα καὶ τίς ἀπαντήσεις· ἀλλὰ γιὰτί ρωτᾷς ἂν ἀνατυπώθηκαν τὰ Μικρὰ Μυστικά· τὸ εἶπα τόσες φορές καὶ ἀπορῶ πὺν δὲν τὸ εἶδες) **Γιασμίναν** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοιάσῃς σὲς ξαδέλφισσές σου πὺν λαβαίνουν ἐνεργότατον μέρος σὴν κίνησιν· παρόμοιο Π. Πνεῦμα ἔχω δημοσιεύσει) **καλιάν μου Ἀγοράμπελην** (δὲν φταίω βέβαια ἐγὼ, ἀπὸ δὲν τὸ ἀνανέωσες, τὸ ἔδωσα σ' ἄλλην· ἀλλὰ ἰδοὺ τί θὰ γίνῃ· ἐνῆμιον μήνας εἶναι ἀκόμα· θὰ σοῦ τὸ ἀνανεώσω ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου—καὶ κρατῶ τίς 10 δραχμὰς πὺν ἐστειλῇς—καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν ἄλλην νὰ τὸ ἀλλάξῃ) **Ὀνειροπόλον τοῦ Ταυγέτου** (τόμον ἐστειλα· τί εἶναι «Μισαὶ Δέσεις»· μὰ ἡ Ἀσκήσιν δὲν τὸ ἐξηγεῖ σὴν ἀρχή) **Ἀεροπολίαν** (σοῦ ἐστειλα ὅτι ἐξήγησες καὶ σοῦ ἐνέκριναν καὶ ψευδώνυμο· ἀλλὰ λιγὰκι ἀντικανονικῶς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητὴς καὶ τότε θὰ μορεῖς νὰ στέλνῃς ὅτι θέλεις· ὥστόσο χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμιά σου) **Νεράϊδαν τῆς Μάνης** καλ. καλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου.

562. Δεξιόγραφος

Στὴ γενικὴ κοινὸς καρπός,
Τάλλο ἀρχιερέας ἐβραῖος,
Καὶ τῆς Εὐρώπης ποταμός
Τὰ δυὸ μαζὶ σπουδαῖος.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

563. Συλλαβόγραφος

Ἄν τὸ Α κἀνὴ τὸν κόπο
Δίς ὁ λύτης νὰ προφέρῃ,
Σὲ ζοφώδη κάποιον τόπο
Θὰ μὰς φέρῃ.

Δοξακμένο Νησί

564. Μεταγραμματισμός

Ἔνα πρόσωπο τοῦ Σαίξπηρ
Ἄν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι,
Ἀπὸ ραδιοῦργος πὺν ἦταν,
Ποταμός θὰ ξεπροβάλλῃ.

Δοξακμένο Νησί

565. Ἀναγραμματισμός

Μιά πόλιν τοῦ Μωριᾶ
Τὴν ἀναγραμματίζεις
Καὶ σὲ χωράφι ἄλλο
Τὴ μετασχηματίζεις.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

566. Διζυγον

* * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ
* * * * * ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
* * * * * μάτων ὥστε νὰ νανγι-
* * * * * νώσκονται· ὀριζον-
* * * * * τῶς ἄνω, κένταυρος.
* * * * * κάτω ρωμαῖος στρα-
* * * * * τηγός· καθέτως ἐξ ἄ-
* * * * * ριστερῶν, βασιλεὺς τῆς

Περσίας, ἐπίθετον τοῦ Χριστοῦ, κραυ-
γὴ ἀγρίου ζῶου, μέγας πόνος.

Δοξακμένο Νησί

567. Κρυπτογραφικὸν

1234567890 = Μυθολ. τέρας.
260293 = Πόλις τῆς Ρουμανίας.
39590 = Ἄνεμος.
48243 = Ἀστερισμός.
5256390 = Ὀρυκτόν.
68243 = Ἀρχ. μουσικός.
76236 = Θηρίον.
8926 = Δένδρον.
9865290 = Ἀρχ. ποιητής.
0567890 = Ἐμβλημα.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

568. Γεῖφος

	ο	νε	
λοῦ	ο	ο νε	νε
	οοί	ος	
μ8	ο	ο νε	νε
	ο	νε	

Βασίλισσαν Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31

370. Ἀγαμένων (ἄ, γᾶ, Μέμων).—
371. Αὐχὴν (αὐ, χήν).—372. Κύθηρα-
Θήρα.—373. Χωλὸς-χορός.—374.
ΟΡΕΣΤΗΣ
ΘΕΤΙΣ
ΗΡΩ
Α
ΗΒΗ
ΗΡΩΝ
ΠΑΙΝΙΟΣ
(ἡ ἀνάγνωσις καθέτως ἐκ τῶν ἄ-
νω. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος :
ΟΔΛΑΝΔΙΑ, ΚΑΔμος, ΕΡμης, ΦΑΙ-
δων, ἈΣτυπάλαια).—383. Γυναι-
ξιν ἡ σιγὴ κόσμον φέρει. 384.
Γλώττης ἄρχε (γ, Λῶτ εἰς ἀρ. γε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—500]

Εξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυ-
στικῶν· Δοίς: Γεώργιον Σπυρόπουλον,
'Αλκιδιάδου 101, Ἀθήναι (8).

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

[ΛΘ'—501]

Ἡ Ἀθηναϊκὴ Συντροφία δηλώνει ὅτι
δὲν θὰ συμμετάσχη εἰς τοὺς «Η.Δ.Σ.»
προοριζομένους νὰ παραλύσουν Διαπλασια-
κὴν κίνησιν καὶ Συλλογικὴν ἄμιλλαν διὰ
ἐσπαθώμα· καλεῖ δὲ ἄλλους συλλόγους νὰ
ἐνισχύσουν ἔργον τῆς διὰ καλὴν Διαπλάσεως.

[ΛΘ'—502]

Ἀττὲ Ἰράμ, εἶναι κόλπο γιὰ νὰ ξανα-
μῶσθ σὴν κίνησιν· Δεῦλᾶ, Οὐγκέτ,
περιμένω.

Ἀζιαντὲ

[ΛΘ'—503]

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου, σ' εὐχαριστῶ
πολὺ γιὰ τὸ ὠραῖο δῶρον σου.

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[ΛΘ'—504]

Μιχαὴλ Στρογγύφ, πολὺ εὐχαρίστως
μὲ δέχομαι νὰ σὲ βοηθήσω γιὰ τὸ ζήτη-
μα πὺν ξέρεις.

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[ΛΘ'—505]

Παιχνιδία καλὴ μου φίλη σ' εὐχα-
ριστῶ πολὺ πὺν δὲν μὲ ἐξήσαςες. Ἀν-
ταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια μὲ δλους-ες.
Δοίς: Ρ.Ο.Β. 39 Λάρνακα Κύπρου, διὰ:

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[ΛΘ'—506]

Σύλλογος «Κοσμοπολίτης», τὸ ψευδώνυ-
μον τοῦ νέου ἀνταποκριτοῦ σου εἶναι
Γυπαετός·

[ΛΘ'—507]

Λιὰ τοῦ Αἰγαίου τετραδιάκι ἐστειλα.
Ἀθλιμμένη Μελωδία, τοπίον ἐστειλα.
Ἐλάβατε;

Ἐβερσεσ

[ΛΘ'—508]

Κόμη φὸν Σπέε, ἀλληλογραφεῖς·
Γράψε πρώτος· Κον Λώρην Γρηγοριά-
δην, Τραλλέων 1, Νεαν Σμύρνην, διὰ

Ἐλβιάνην

[ΛΘ'—509]

Μορφεία: Δεχόμεθα εὐχαρίστως τὴν
παραίτησίν σου.
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ

[ΛΘ'—510]

Ὁ ὠραιότερος Διαγωνισμός πὺν προσ-
κήρυξε Σύλλογος ποτὲ εἶναι τὸ Δέ-
καθλο· τῆς «Ἀθηναϊκῆς Συντροφίας»
(ΛΘ—451) Σπεύσατε ὅλοι μέχρι 15 Νοεμ-
βρίου.

[ΛΘ'—511]

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Συντροφία», καὶ Ἀ-
πόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, περιμέ-
νουν Μ. Μυστικά καὶ ἀπαντήσεις Δεκαθλου
εἰς τὴν Δοίαν· Χαλκοκονδύλῃ 52, οἰκία
Τρικουπῆ, Ἀθήνας.

[ΛΘ'—512]

Λευκὴ Καμέλια, Ἀθηναῖς, Γελαστὲ
Ἀντιπλοίαρχε, Μικρὲς Καλλιτέχνην,
κλπ. μὲ συγχωρεῖτε, τώρα πὺν γύρισα θ'
ἀπαντήσω καὶ θὰ εἰσέλῃς τετραδιάκια. Ἰοῖς

[ΛΘ'—513]

Σίφουνα, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Ἀνταπέδω-
σα. Διαπλασσοκομῆς, περιμένω τετρα-
διάκια. Γιάννη Γ. . . . συμμορφωθῇτε
μὲ τὴν παράκλησιν.

Νεράϊδα τῆς Μάνης